

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Nr. 7634/1934.

GRIGORIE¹⁾

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și al pășilor din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă.

În capitala unei țări mari din vechime a izbucnit odată un foc puternic, care amenința averea multor oameni. Împăratul țării aceleia ca un adevărat părinte al poporului a alerga și el la locul nenorocirii ca să îmbărbăteze și să mângâie pe supușii săi. Dar acest împărat nu numai a mângâiat cu vorba, ci s'a apropiat de o casă cuprinsă de flăcări ca să ajute și cu fapta. Un muncitor observând că acea casă slăbă se prăbușească, a luat pe împărat în brațe și l'a dus mai departe, iar casa nu peste mult s'a prăbușit.

Împăratul a dăruit o mulțime de galbeni muncitorului, drept recunoștință că i-a salvat viața, iar muncitorul a zis: „Înălțate împărate, iubirea nu se poate plăti cu galbeni, deci voi da banii aceștia celor năpăstuiți de foc“.

Iată cum iubirea aceluia împărat a aprins iubirea din piepturile supușilor săi. Dar noi cunoaștem, iubii mei, un alt împărat, care pentru binele ce l'a făcut oamenilor, n'a primit

numai recunoștință, ci și ură: este împăratul împăraților și Domnul Domnilor, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. De o parte și de alta a ieslei lui s'au așezat două feluri de oameni: buni și răi. El a venit în lume să aducă lumină lumii, dar lumea din Vitelem nu i-a dat loc, decât într'o iesle întunecoasă; El a venit să mângâie pe cei săraci, dar lumea n'a avut simț pentru sărăcia scutecelor Lui; Iosif și Maria erau săraci îmbrăcați și nu erau primiți în casă nici cu plată, dar Dumnezeu a aflat ieslea mai potrivită decât un palat omenesc plin de păcate.

O, oamenii din Vitelem s'au ferit să primească pe Domnul Domnilor, pe care l'a primit ieslea, dar acești oameni fără Dumnezeu și fără credință în răsplată și nemurire, și-au schimbat viața lor într'un loc mai trist decât al animalelor cari caută numai hrană trupească în fiecare zi. Și la fel cu oamenii din Vitelem sunt toți aceia cari nu primesc pe Hristos în sufletul și viața lor. Toți aceștia, dacă nu primesc pe Hristos și darurile Lui, sunt ca și cum s'ar fi născut înainte de El. Fără Hristos, toți aceștia se vor prăbuși în neputință cum s'a

¹⁾ P. C. preoți vor citi această scrisoare Pastorală la Nașterea Domnului fără nici o modificare. Spre a o putea citi cu efect se vor pregăti.

prăbușit Faraon regele Egiptului, care zicea cu mândrie: „Cine este cel vecinic?“

Irod s'a născut aproape de timpul lui Hristos, dar dând poruncă pentru omorârea pruncilor, n'a fost mai bun decât Sennacherib, împăratul Asiriei, care se lăuda că va ingenunchia toate popoarele. (2 Cronici 32 v. 17) Pilat, care s'a născut în timpul lui Hristos, lăsând să fie răstignit Iisus, n'a fost mai bun decât Belșajar, împăratul Babilonului, care a necinstit vasele sfinte.

Ce folos că Iuda s'a născut în timpul lui Hristos, dar l-a vândut? Ce folos de tâlharul care l-a batjocorit pe Domnul pe Cruce? Ce folos de împăratul Iulian Apostatul, care fu silit să zică: „m'ai învins Galileene??“ Ce folos de necredincioșii din Rusia, cari au ucis pe vestitorii lui Hristos Domnul??

Dar fața noastră se învesește, căci lângă ieslea din Vileem găsim pe Sfânta Fecioară bucurându-se de împlinirea proorociei arhanghelului. O, ce fericiți suntem să vedem ceata păstorilor și îngerilor, cari măresc pe Dumnezeu. O, ce fericiți suntem să auzim pe Ioan Botezătorul zicând: „iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“.

Ce fericiți suntem a ști că femeile Ioana, Susana și altele (Luca 8. v. 3) slujiau Lui din averile lor. Indemnați ne simțim să lăudăm pe Toma când zicea: „Să mergem și noi în Vitania și să murim cu El“. Indemnați ne simțim să lăudăm pe Petru zicând despre Domnul „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu“. Fericim pe Sf. Pavel, care în temniță se simția mai fericit pentru Hristos, decât în orice palat și fericiți am fi să putem sărută lanțurile cari au atins mâinile Lui.

Iubiții mei! Astăzi la Praznicul Nașterii Domnului nu cer altceva dela Dumnezeu, decât să vă dea pentru mărturisirea lui Hristos cel puțin îndrăzneala lui Nicodim și Iosif din Arimateia, cari cerură trupul lui Iisus. Doresc să vă dea Domnul îndrăzneala lui Ștefan, întâiul mucenic al Domnului. Căci tocmai la sărbătoarea Nașterii Domnului îl sărbătorim ca pe unul care prin Nașterea Domnului s'a născut pentru Cer. Să luptăm ca Ștefan împotriva *cărnii* și a sângelui. Să luptăm împotriva vrăj-

mașilor lui Dumnezeu și dacă prin luptă am sta în fața morții, să iertăm pe vrăjmași și să rugăm pe Dumnezeu să-i transforme în prieteni ai lui Iisus, cum l-a transformat pe Saul la rugăciunea lui Ștefan.

Văzând că Hristos în trup a pășit pe pământ împotriva păcatului, iar Ștefan a lepădat haina trecătoare a trupului spre a birui prin Hristos, — să lăpădăm și noi haina păcatului!

Hristos s'a pogorât în trupul cărnii pe pământ, iar Ștefan însângerat se înalță ca să se încoroneze. Să ne înălțăm și noi biruind suferințele.

Hristos s'a pogorât între oameni însoțit de cântările îngerilor, — noi să ne înălțăm prin luptă spre corurile îngeresci.

Hristos s'a îmbrăcat în scutece sărace, noi să ne îmbrăcăm cu haina nemuririi.

Eroii Crucii desprețuiră leii din vechea Romă și ca torțe omenești au luminat grădinile împăraților prigonitori; noi prin sufletele noastre să răspândim lumina virtuților în mijlocul neamurilor.

Precum prin venirea în lume a Domnului au început să prindă puteri mari credința, dragostea și nădejdea în Dumnezeu, răsărind o nouă viață, să aprindem și noi în inimile noastre candelile curate ale credinței, iubirei și nădejdei, ca să ne lumineze și ușureze viața. Să facem ca cei ce urcă pe munții înalți precum aceia urcându-se au vederi tot mai minunate și aier mai proaspăt, — așa să ieșim și noi din atmosfera vieții zilnice și să urcăm pe scara virtuților, până sus, de unde putem vedea pe Dumnezeu.

Și trebuie să-L căutăm ca să-L vedem. Bogăția nu ne oprește a-L căuta. Bogat a fost Iair, dar a căutat pe Domnul, bogat a fost fiul rătăcit, dar sărac a rămas până ce iară s'a întors la Dumnezeu. Bogat a fost Zacheu, dar a căutat pe Domnul ca să aibă liniște și pace.

Să alergăm și noi spre această pace și liniște pe care nu ni-o poate da lumea, că zice sfântul evanghelist Ioan: „Nu iubiți lumea nici cele din lume, de iubește cineva lumea, iubirea Părintelui nu este într'ânsul. Căci tot ce este din lume, pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții nu este dela Părintele, ci este din lume.

Și lumea trece cu pofta ei, iar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veci". (I. Ioan 2 v. 16—17).

Fii buni creștini, dar prin aceasta și buni patrioți. Căci vrăjmașii noștri ar bea cu sete din isvoarele noastre și s'ar îmbogăți din munții noștri cu orice preț, furându-ne drepturile sfinte și veșnice, dacă nu am fi la datorie. Ei nu s'au înspăimântat a răpune viața marelui rege Alexandru al Jugoslaviei și a marelui bărbat de stat francez Louis Barthou, crezând că ne vor nimici prietenii noștri și pe noi. Dar până când va mai curge apă pe Murăș, Nistru, Tisa și Dunăre, noi vom ști să fim la datorie ascultând de stăpânire, iubindu-ne țara și pe iubitul ei rege, Majestatea Sa Carol al II-lea.

Cu aceste cuvinte vă doresc să petreceți în deplină sănătate sfintele sărbători al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor și iubitor părinte

Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Pe pământ pace.

„Pe pământ pace, între oameni bunăvoire“ e solia cerească de praznicul Crăciunului. Glas de îngeri revarsă peste întinsul pământului darul lui Dumnezeu, de nouăsprezece veacuri și mai bine, cu aceeași putere mângâitoare umplând sufletele de bucurie: „Astăzi s'a născut vouă Mântuitor, care este Hristos Domnul“.

Și astăzi omenirea e tot atât de însetată, ca și odinioară de bunăvoire între oameni și pace pe pământ, de pace cu noi înșine, de pace cu Dumnezeu și cu oamenii, de pace între fiii aceluiaș neam și pace între popoare. Căci cine este acela ce se bucură cu adevărat de pacea sufletului său, acela ce se mângâie cu pacea față de semenii săi, care este neamul care să se mândrească cu pacea dintre toți fiii săi și care este poporul, ce simte adâncă și stătătoare pace cu neamurile dimprejurul său?

Cât de mult ne turbură îngrijorarea și ne frământă neliniștea pe toți. Nici bogatul n'are pace în suflet, rob al bogăției fiind; nici cel puternic dornic de mai mare înălțare; pace nu are nici cercetătorul de adevăr și de dreptate,

întâlnind în cale mereu minciuna și asuprirea; nu are pace săracul mistuit de lipsurile vieții, cari nu-i îngăduie o haină caldă în frigul iernii și pâinea cea de toate zilele; nu are pace bolnavul chinuit de dureri; n'au pace cei osteniți și însărcinați de povara grijii zilei de mâine; n'are pace sărmanul păcătos, suspinând de apăsarea vinovăției sale; n'au pace nici chiar sufletele închinute cu totul slugirii lui Dumnezeu și a oamenilor, când văd cum în jur se batjocorește Stăpânul și se simt neputincioși să aline suferințele și să înlăture nedreptățile dintre oameni.

Și n'au pace credincioșii sfintei noastre Biserici hârțuiți de atâtea neînțelegeri, nici fiii neamului nostru, împărțiți în atâtea tabere vrășmașe, ce se amenință cu fulgere de învinuire, cari nu mai conținesc, ci tot mai mult sporesc amărăciunea vieții publice. Cât de frumoasă și bună ar putea fi această viață, ca în dulcea și bogata grădină a raiului, dacă am fi cu multă omenie și veninul șarpelui nu s'ar fi furișat în inimi.

N'au pace conducătorii țărilor și reprezentanții popoarelor din Europa și până în depărtatul Răsărit, învăluit în negura necunoștinței și până în apusul robit mașinismului, care vrea ban și câștig cât mai mult.

Nu-i pace în sufletul singuraticului și nu-i pace în viața neamurilor, pentru că nu au urechea plecată la solia păcii și buneii voiri, ce pogoară din cer. Toți o dorim, toți oftăm după această comoară, cel mai înalt izvor de fericire, dar o vrem după gustul nostru, după dorințele noastre, după egoismul nostru, care exclude părtășia altora la binefacerile ei. Și mai vrem să ni-o dăm noi, cu puterile noastre, după vrerile noastre, individ ca și colectivitate. Și aceasta e cu neputință.

Căci pace avem numai prin Domnul nostru Iisus Hristos, îndreptați fiind din credință, cum ni-o spune slăvitul Pavel (Rom. 5, 1). Numai sufletele ce odihnesc în Hristos, în cer și pe pământ, au pace cu adevărat, pace cu Dumnezeu, pace cu sine și cu semenii. Pentru că El este pacea noastră, care dă rămă pe rețele din mijloc al vrajbei și unește, vestind pace celor de departe și celor de aproape (Efes. 2).

Iată și acum, ca și odinioară, înainte de patima Sa, Domnul ne îmbie pacea Lui: „Pace las vouă, pacea Mea dau vouă, nu precum lumea dă...“ (Io. 14, 27). Dă și lumea, cu ale ei puteri și istețimi o pace, dar nu pe cea adevărată, adâncă și stătătoare pace mântuitoare, pe care o dă Duhul lui Dumnezeu, îm-

preună cu surorile ei: dragostea, bucuria, îndelungărabdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețele, înfrânarea poftelor (Gal. 5, 22).

Izvorul păcii e acolo, în ieslea peșterii din Belleem. Deasupra acestui loc umil s'a oprit steaua păcii dela Răsărit și s'a revărsat în valuri cerești solia: „pe pământ pace, între oameni bunăvoire“. Numai aici, la picioarele lui Iisus, vom afla pacea noastră și pacea lumii. Pentru aceasta S'a născut Domnul pe pământ, pentru noi toți, pentru pacea tuturor. Exclus e numai cel ce el însuși se exclude.

De te-a mușcat șarpele păcatului și conștiința ți-e turburată de vinovăție, vino la El, căci e Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatele lumii; de ești bolnav și ranele te dor, El e doftorul care împarte balsam alinător de orice durere; de ești lipsit de sfat și nemângăiat, El e prietenul și mângăitorul milostiv; de oftezi după lumină în noaptea suferințelor, El este lumina lumii; de ești cuprins de frica morții, El este învierea și viața.

De ți se pare că chemarea vieții trece peste puterile tale, adu neșumerirea și neorientarea ta în fața peșterii din Betleem, Copilul dumnezeesc ține în mâna Lui fragedă toată puterea în cer și pe pământ. De cauți dreptate și adevăr, vino aici; nu te sfii că în loc de purpură regală, I-l afli înfășat în scutece și în loc de palat, culcat în iesle, căci nici un palat și nici un tron pământesc nu era destul de strălucit să-L primească și să-L cuprindă. Da, aici la ușa peșterii să-și plece genunchii cei ce judecă și ceice se judecă, de aici să se inspire de lumina adevărului și să-și potrivească cumpăna dreptății.

De atâta vreme țara noastră e frământată de afacerea „Skoda“ și sufletul cetățenilor turburat de tot ce se spune și ce nu se spune. Să-și examineze conștiința cei vinovați în fața ieslei din Betleem și cei ce judecă să-și plece genunchii aici, mai 'nainte de a se așeza la masa verde.

Să vină în pragul peșterii cei ce au făcut faimă mondială numelui de Janka-Pusztă prin odiosul asasinat, căruia i-au căzut jertfă cei doi mari reprezentanți ai păcii europene, să-și mărturisească înaintea Împăratului păcii vinovăția și judecătorii lor din areopagul dela Geneva, să-și potrivească cumpăna după dreptatea lui Hristos, ca pacea să nu se turbure, ci să iasă întărită și biruitoare, oprind deslănțuirea unui nou foc uciagător de oameni.

Desigur n'are ce căuta la peștera Belleemului, nici mândria nici îngâmfarea, nici pute-

rea și bogăția, nici dorul de stăpânire și asuprire, nici ura și vrășmășia și răsbunarea. În fața Copilului dumnezeesc trebuie să ne fâțișem toți cu simplitatea și curățania copilărească, cu credința, cu încrederea, cu mentalitatea de copil. De nu veți fi ca și copiii — ne spune El însuși — nu veți putea intra în împărăția bucuriei și a păcii Crăciunului!

Arhim. Poltcarp.

In ziua nașterii Mântuitorului

*Te slăvim Hristoase,
Venit azi pre pământ!
Cu inima voioasă —
Primește-al nostru cânt. —*

*Eram pierduți odată
Cu toții prin păcat;
De-osândă 'nfricoșată
Tu însă ne-ai scăpat. —*

*Tu ne iubiai fierbinte
Pre noi dela 'nceput
Și totuși, Doamne Sfinte,
Cât rău noi ți-am făcut!*

*Deci dă-ne astăzi nouă
Drept dar pentru Crăciun
În piept inimă nouă
Și-n minte cuget bun:*

*Poruncile-ți Divine
Să nu le mai călcăm,
Și arzând de dor-la Tine
Mereu să cugetăm.*

*Arată a Ta iubire
La toți ce 'n lume sânt,
Și varsă fericire
Preste acest pământ!*

P. DULFU

Născătoarea de Dumnezeu cea pururea fericită.

Ferestruicile mici ca niște ochi de păsărele, ca și tablele mari de sticlă dela ferestrele bogaților, sunt roșii de lumină și parăcă privesc cu o îndoită putere în bezna nopții, căutând și chemând pe colindătorii cari vestesc Nașterea Domnului. Lumina care răsbate din

colibi ca și din palate, căldura din căminurile și de aici și de aieva în aceasta seară sunt la fel așteptând să deie conac plăcut și cald pruncului Dumnezeiesc dela Vifleem. *Crăciunul nu este o amintire istorică, ci o adevărată realitate, în care cred și de care se bucură milioane de copii. Aici e minunea, care ne cutremură și ne înveselește inima. Atmosfera sfântă și plină de bucurii, care învăluia peștera dela Vifleem, se înființează regulat de câteori vine marele praznic al Crăciunului. Aici e fața cerului senină și liniștită, neconturbată de nici un fulger sau tunet, care nu se potrivește cu solemnitatea, ci aici sunt luna și stelele cu străluciri mărite, ținând locul prea frumoasei stele dela Vifleem, aici sunt colindătorii cari intră mirați în case, așteptând mâni darnice ca și păstorii de odinioară. Aici sunt cântecele frumoase ale credincioșilor, în cari se laudă venirea pe pământ alui Hristos, sint copilașii noștri, cari adorm în brațe cu darurile lui Hristos, atât de fericiți și nevinovați.*

Bucuriile omenești sunt scurte și trecătoare ca și inimile omenești în cari se zemislesc, dar bucuria pe care o dă Dumnezeu, nu numai că nu se poate șterge, dar nici măcar nu se poate împuțina, ea rămâne vecinică tot așa de mare și tot așa de adâncă cum a creiat-o Dumnezeu.

Unde ar putea fi acea mână omenească, acea neînțelegere, acea patimă omenească, care ar putea micșora măcar bucuria pământenilor, pe care a dat-o Tatăl cel ceresc prin Nașterea Fiului Său Sfânt. Oh nu! bucuria și fericirea trimisă de sus oamenilor neputincioși va străluci întotdeauna fără puțința de slăbire sau întunecare.

În seara de Crăciun sunt biruitori copiii noștri cu mintea lor senină și cu inima lor nevinovată.

În aceasta sfântă seară se dovedește mai bine, că copiii noștri nu au înțelepciunea noastră, precum nici noi nu avem pe cea a lor.

În clipele când milioanele de copii râd și se bucură curat ne putem convinge, că inimile lor nepătate de greșeli și păcate nu au rupt, ci țin strânsă legătura cu Dumnezeu și de aceea sunt așa de fericiți. Ochii lor neîntunecați de nici o patimă văd ieslea dela Vifleem și inima lor se poate duce neîncărcată de nici o răutate la locul unde s'au arătat și ingerii.

Oh, mai este Crăciun și va fi întotdeauna până vor fi inimi nevinovate de copii, cari vor forma totatătea corpuri de armată, cari apăra

creința în peștera dela Vifleem cu ieslea în care zace Hristos-Pruncul.

Născătoarea de Dumnezeu este pururea fericită cum o proslăvește sfânta noastră biserică.

A fost fericită, când s'a împlinit proorocirea profeților cari au vestit pe Mesia, a fost fericită, când a văzut tabăra mare a oamenilor bolnavi ori cu trupul, ori cu sufletul, ori cu amândouă, cari se apropiau de Fiul Ei Sfânt și se vindecau și iarăși se depărtau începând o viață nouă, plăcută și sănătoasă.

A fost fericită Maica Domnului, când a văzut că sub puterea cuvântului și a minunilor lui Hristos, lumea a început să se părească de grozăvia neștiinței și a răutății.

A fost fericită Maica Domnului, când a văzut cum iubirea ei desăvârșită de mamă începe să picure tot mai des și tot cu mai mare putere în inimile mamelor pământene. A existat pururea iubirea de mamă, dar că nu a fost așa de nobilă și așa de mare ca sub puterea exemplului Maicii Domnului. I-a lipsit acestei iubiri de mamă mirul sfânt pe care l-a dat Maica Domnului. Și prin mame noi, mame devotate, mame atotiubitoare s'a născut lumea nouă blândă și miloasă a creștinismului.

A fost prea fericită Maica Domnului, când a văzut că prin crucea Fiului Ei lumea a aflat că perla cea mai scumpă de pe pământ este iubirea care se manifestă tot mai mult și în fapte mărunte și în fapte mari.

Bolnavii și săracii prieteni buni ai Fiului Ei aflau tot mai mult adăpost și tot mai multă milă.

Dar culmea fericirii Maicii Domnului o formează lumea atât de mare a copiilor cari întotdeauna îi sunt credincioși de câteori se serbează pe pământ Nașterea Pruncului Ei Sfânt și a Mântuitorului lumii.

Dânsa așează în păpuși și jucărele acel miros de fericire, cari încălzesc atât de mult inimile copiilor.

Maica Domnului ține nestinsă în sufletele copiilor creința și dragostea față de Fiul Ei Sfânt. Dânsa le dă drăgălășia de flori și lacrimile acelea dulci la care nu poate rezista nimeni. Maica Domnului face atât de miloase inimile mamelor și le încununează cu aceea aleasă iubire între iubiri de a-și iubi copiii mai presus de toate.

Dragi fetițe, pentru cine în lumea aceasta ar putea fi praznicul Nașterii Domnului Iisus Hristos, un praznic mai frumos decât pentru voi. Lumea înainte de venirea Domnului se aseamăna cu o grădină cu tot felul de flori fru-

moase, dar cari nu puteau să înmugurească și să înflorească, fiindcă le lipsea soarele-Hristos și nu știau drumul care duce la acest Hristos. Steaua dela Vifleem le-a fost călăuză la ieslea mântuitoare.

Așa și în sufletele voastre sunt atâtea visuri și virtuți frumoase, cari dorm pentrucă le lipsește puterea care să le trezească. *Pentru voi steaua conducătoare este Maica Domnului și locul unde să vă închinați este Tronul Ei.*

De aceea de praznicul Nașterii Domnului alergați la sf. biserică, cuprindeți în brațe Maica Domnului și o rugați cu toată căldura și puterea să picure și în inimile voastre măcar numai un strop din fericirea Ei deapănarea. Dragi fetițe, faceți să fie Maica Domnului pururea fericită și prin sufletele voastre închinată Ei.

Sărbători fericite!

Elena Dr. Cioroianu
protopopeasă.

Propovăduim pe Iisus, cel născut din Fecioara

În țările depărtate de Nord, unde este numai gheață și zăpadă, când după nopțile lungi de luni de zile, apar zorile și apoi răsare mândrul soare pe orizont, ca să aducă bucuria unei veri scurte, ce veselie, ce sărbătoare este pentru locuitorii acestui ținut de ghețari!

Asemenea câtă bucurie este pe pământ în lumea creștină în ziua de astăzi! Căci soarele dreptății a răsărit și Mântuitorul nostru s'a născut astăzi din Fecioara. Aceasta este ziua care alungase noaptea necunoștinței și închinării la idol, căci „poporul care zăcea într-o întinerie a văzut lumină mare și celor ce locuiau în umbra morții le-a răsărit lumina.”

De aceea se bucură biserica noastră în ziua aceasta cântând: Hristos se naște măriți-L, Hristos pe pământ înălțați-vă!

Proorocul Isaia zice: „cine crede în cuvântul nostru pe care îl aude? și brațul Domnului cine-l cunoaște?” (cap. 53).

Care este brațul Domnului despre care vorbește aici proorocul? Și care este necredința despre care se plânge el aici?

Ceace numește Isaia brațul Domnului este Fiul unul născut al Lui Dumnezeu, atotputernic ca și Tatăl, care s'a pogorât de pe tronul ceresc și luând trup omenesc din preacurata Fecioara Maria, a suferit chinuri și moarte pentru mântuirea neamului omenesc.

Necredința despre care se plânge Isaia este răutatea poporului evreesc, care a disprețuit pe Sfântul Sfinților, căruia îl servesc și i se închină îngerii. Văzând atâtea orbire și răutate a exclamat proorocul cu

mâhnire în inima sa: „Cine a crezut în taina pe care noi o propovăduim? Cine a cunoscut măjestatea și puterea Lui Dumnezeu, care este ascunsă sub vălul slăbiciunii și al disprețului?”

Fiindcă și în zilele noastre marea mulțime nu-l cunoaște pe Mântuitorul, se potrivesc și la noi cuvintele proorocului David! „M'a uitat ca pe un mort. Nu mai cugetă nimeni la mâna ce l-a mântuit.” — Pentru ca să cunoaștem pe Mântuitorul, se cere ca să avem o inimă deschisă și primitoare. Avem Sfântul Altar unde-L puteți vedea la Sfânta Liturghie unde glasul său îl puteți auzi, unde nu este preotul cel ce cuvintează, ci însuși Mântuitorul, care vorbește și predică.

Învățătura Evanghellei este ca un sacrament, la care trebuie să deosebim ceea ce este Dumnezeesc de ceea ce este omenesc.

Această deosebire o poate face numai credința.

Apostolul Pavel, în epistola către Tesaloniceni, laudă această credință zicând: „Mulțumim Domnului că ați primit propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu, pe care l-ați primit dela noi nu ca pe un cuvânt omenesc, ci după cum este adevărat, ca pe cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează întru voi. (cap 1-8).

Această credință era atât de admirată de Apostolul Pavel, încât el atribuie toate virtuțile creștinilor și succesul lătrii evanghellei în lume atât de repede convingerii ascultătorilor că, cuvântul rostit nu este al Apostolilor ci alui Dumnezeu și învățătura lor dela Dumnezeu este.

Câtă bucurie am avea dacă și creștinii noștri ar avea această convingere! Putem să spunem asta? Câți cunosc în acest moment pe Hristos, care se servește de glasul slab al servitorilor săi propovăduind învățăturile sale divine? Înțelegeți deci puterea aceea misterioasă și demnitatea nespūsă a preoților, care reprezintă locul lui Dumnezeu și glasul Lui printr'ânsii cu toate că pământ și cenușă sânt ei? Știți voi, că buzele preotului care prin puterea mistică a rugăciunii cheamă în fiecare zi la Altar pe Mântuitorul, ar putea și prin alte cuvinte să nască în sufletul vostru pe Hristos?

Unde sunt acei creștini cari vreau să se convingă că cerul este o împărăție care trebuie cucerită forțând natura? Calea spre cer este îngustă și grea și că mulțimea merge pe calea cea largă ce duce la pierire?

Nu țin mulți adevărurile și învățăturile rostite de pe amvon de povestiri, pe cari le poate tălmăci fiecare după capul său? Mulți le disprețuesc.

Cuvântul care îl rostește preotul la Altar nu este al său, ci e cuvântul lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu îl putem percepe, dacă ascultăm de cuvântul preotului. Vătămăm și supărăm pe Dumnezeu dacă disprețuim pe servitorii săi.

Voți să știți cu ce strictețe pedepsește Dumne-

zeu pe pângăritorii bisericii? El însuși spune apostolilor: „În orice oraș, unde veți ajunge, dacă nu veți fi primiți și nu se ascultă cuvântul vostru, eșiți din acel oraș și scuturați praful de pe picioarele voastre.

„Adevăr zic vouă mai ușor vor avea Cetățile Gomora și Sodoma la ziua judecării decât orașele acelea”.

Vor zice unii.. „Vorbește Dumnezeu către noi numai de la Altar, sau numai de pe amvonul vostru? Nu mai există nimic ce ar putea suplini învățătura lui Dumnezeu pe care o auzim la Altar? N'avem și noi cărți, scrierile Sfinților părinți și o mulțime de alte scrieri religioase? Nu ne sunt de ajuns acestea? Fără predicile voastre?”

Pe voi celce vorbiți astfel, vă întrebăm și trebuie să vă întrebăm, dacă cetiți acele scrieri neprețuite pentru voi, pe cari le respectați atât de mult și pe cari voți să le puneți în locul cuvântului rostit în evanghelle? Vă întreb dacă nu pierdeți timpul cu citirea altor fel de cărți cari sunt mai potrivite să vă otrăvească inima decât să vă învețe sufletul și să l sfintească? Dar să știți că: convertirea sufletului și efectele mari ale harului au binecuvântat funcția pe care o îndeplinesc preoții. Această funcție preoțească a cucerit lumea pentru Iisus Hristos, a răsturnat zeii mincinoși, a întunecat împărăția adevăratei virtuți, această slujbă vă va mântui pe voi, dacă voți să fiți mântuiți.

Cuvântul scris este mut. Este ca o literă moartă pentru ca să fie înțeles de cei ce îl cetesc, are trebuință de credința lor, de năzuința ca să-l dea viață și glas. Dacă sunt distrați nu-l înțeleg și nu-l simțesc. Aici la sfântul Altar curge limpede cuvântul din gura preotului și aprinde inimile. Tuturor acelor batjocuritori al cuvântului lui Dumnezeu le-am putea spune:

„Disprețuiți persoana noastră cât vreți, dar sufletul vostru nu-l disprețuiți! Nu disconsiderați slujba noastră, chemarea menită să vă mântuiască sufletul; nu disprețuiți cuvântul pe care Dumnezeu l-a pus pe buzele noastre. „Cine vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă;” zice Mântuitorul.

Aceste cuvinte le pune Hristos în gura slujitorilor săi, pentru ca să vă învețe, ca să vă întoarceți la Domnul. Cât de slabă este vocea lor, totuși nu vă îndoiți a-i asculta. Să știți că atât de mare este harul lor primit de sus, că în fața Altarului răsare deodată o lumină cerească care vă pătrunde inima și vă împărtășește orice îndolală și vă îndeamnă să țineți virtutea, să prețuiți credința, să vă împăcați cu cerul și să cunoașteți, că Dumnezeu este cel ce vorbește la sfântul Altar cu voi. Nu L-ați auzit? Ați simțit însă puterea Lui și inima voastră va bate de aici încolo pentru El.

Ateismul trebuie să se simtă slab și fără multă încredere în succesul de propagandă. Dacă n'ar fi așa, de ce încearcă să persecute pe slujitorii lui Hristos?

Câte n'a inventat ateismul, mai ales în timpul

acesta al deșteptării și al libertății, care nu se rușinează a se lepăda de Dumnezeu voind să depărteze din inimă rugăciunea și simțămintele evlavioase și să depărteze din biserică, din cărți și din școli învățăturile sfintei noastre biserici?

Au cutezat ateștii și necredincioșii să prezinte această sfântă învățătură, evanghelia iubirii și a păcii, ca semnal de ură și războiu și pe slujitorii celei mai curate morale, care a existat vreodată să-i considere ca inamicii ordinii și al moralei sociale.

N'avem oare experiența cum jurnalele rele și cărțile atacă biserică și pe slujitorii ei îl defaimă?

Nu voim să ne plângem pentru aceste, ci le considerăm ca un argument despre puterea cuvântului dumnezeesc, de care au necredincioșii mare teamă.

N'am uitat cuvântul Mântuitorului: „fericiți veți fi când vă vor batjocori pe voi și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră mințind pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți că plata voastră multă este în cer.”

Cugetați dacă ar fi învățătura propovăduită de biserică numai o înșelare o minciună după cum o numesc ateștii, ar produce ea atâta ură și mânie în șirul adversarilor?

Cea mai mare învinuire, ce ne-o aduc inamicii noștri, prin care voiesc să aprindă spiritele contra bisericii lui Hristos, este: „Voi preoților neliniștiți și încurcați conștiința ascultătorilor”,

Aici vedem că și inamicii recunosc existența conștiinței, care este în sufletul fiecăruia.

În zadar încearcă ateii să fugă de ea, nu pot. Și ei zic că noi încurcăm conștiința, când cuvintele noastre stau în consonanță cu vocea conștiinței și să îmbină într'olaltă formând un tunet care-i face să tremure.

Voi cei ce persecutați cuvântul Domnului ziceți, că noi neliniștim conștiința. Să știți, că noi numai amenințăm cu judecata și cu pedeapsa de veci.

Aceste amenințări vă neliniștesc. Sunteți deci, nesiguri, ceace și voi recunoașteți, de este nemurirea sufletului, raiul și iadul o realitate sau o poveste? Să știți însă că aparența voastră de atei, cu ce vă mândriți, este numai o mască înșelătoare după care vă ascundeți sufletul vostru slab și neliniștit. Conștiința vă spune adevărul. Conștiința nu atârnă de nici o înțelepciune și de nici o putere omenească.

„Hristos pe pământ, întâmpinați-L”.

Protopop lt.-col. Ilie Hociotă

Mărire Dumnezeiască și mărire omenească.

În ochii noștri căldura și lumina soarelui de primăvară sunt ceva banal, ceva obicinuit, ceva ce trebuie să fie așa și nu altcum. După

puțină cugetare, vedem, că fără aceste binefaceri nu ar mai putea să încolțească un singur fir de iarbă, nici grădini cu podoabe de flori nu ar mai putea să fie, nici apă curgătoare, nici păduri și câmpuri verzi, nici holde cu spice aurite. Totul ar putea să fie tot așa de bine o întindere de ghiață, fără frumuseți și fără mii de forme de viață. Știința omenească atât de proslăvită, puterea omenească atât de încrezătoare, pretențiile omenești de a subjuga natura, ar agoniza un timp și apoi ar dispărea fără putință să silească să fie lumea așa cum vor ele. Și de aceea se naște întrebarea, care înțelepciune este mai mare a sf. biserici, care ne învață să ne plecăm genunchii și capetele în fața Atotputernicului Dumnezeu, sau înțelepciunea științei omenești, care dă la o parte pe Dumnezeu și spune, că poate face totul fără să poată face ceva. Știința a găsit și găsește încontinuu adevăruri și puteri pe cari nu le-a făcut ea, ci Dumnezeu.

Înainte cu 1934 ani, cine putea săli pe Dumnezeu, atunci când corupția oamenilor și-a ajuns culmea, să nu trimită potopul iarăși. Și cine iarăși putea să împedecă pe Tatăl Cel Cereșc, să nu-și trimită pe pământ pe Fiul său mântuitor.

Iubirea lui Dumnezeu, care se manifestă în razele de soare binefăcătoare, prin Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos se revarsă în lume în toată plenitudinea ei. Și oamenii cari înclină așa de mult spre banalitate și superficialitate, cred că și marele praznic al iubirii de sus este ceva convențional, ceva anume întocmit de biserică, ca să atragă mulțimile. Nimic mai greșit decât această judecată, pentru că cu Crăciunul avem primăvara sufletească, căldura și lumina și fără Crăciun am fi în rând cu animalele, fără superioritate de gândire și de simțire, cari ne ridică peste ele.

Profesorul de istorie și oricare celitor de istorie, trece repede la ordinea zilei peste întunecimea vieții păgâne. A fost ceva urât, ceva groaznic în viața înainte de Hristos. Da! Ușor este pentru noi cei de azi să caracterizăm în două sau trei cuvinte barbaria vremurilor trecute, dar mai greu și poate nespuse de greu este să ne facem o icoană deplină despre amărăciunea milioanei de oameni, cari și-au petrecut viața în atmosfera vieții păgâne. Nici libertate trupească nici libertate sufletească, nu era, ci servitute groaznică în ambele privințe. Viață sugrumată, viață amară, viață de iad au trăit acești oameni veacuri de-a rândul. Cei ce sunt apatici și cred că Crăciunul este o sărbătoare veche cu rădăcini puternice în con-

servatismul omenesc, datori sunt să facă, nu o comparație sumară, ci cât se poate de complexă a vremurilor dinainte și a celor după Hristos, ca să se convingă că iubirea și mântuirea nu a venit în lume prin puterea și meritul oamenilor ci prin vrerea lui Dumnezeu și mai presus de toate fără Crăciun, fără Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, fiindcă tot acolo în viață unde au fost păgânii, forța și răutatea omenească toca și mai departe milioane de capete omenești și azi ca și atunci în vesminte urâte și decăzute. Crăciunul pune pe tapet întrebarea despre mărirea lui Dumnezeu și mărirea omenească și silește să răspundă și cea mai rigidă minte și cea mai înghețată inimă, ce ești tu omule și ce este Domnul?

Mărirea lui Dumnezeu strălucește cu putere peste veacuri cu iubire și tu omule ești mai puțin decât un firicel de nisip, care în toate zilele te lapezi de zece ori de porunca iubirii. Crăciunul bate la ușă și te întreabă pe ține să mărturisești, ce putea să facă omul și omenimea fără puterea și iubirea lui Dumnezeu. *Dacă nu altă dată, dar în ziua de Crăciun omule trebuie să-ți pleci capul și să recunoști că tot ce este pe tine și tot ce este în tine, e dela Dumnezeu și dela nimeni altul.*

E des de dimineață și nu importă ori de e lună sau întunec, ori de e alb totul și liniștit ca un pat de copil, ori de e negru tot de ploaie și furtună ca un mormânt, luminile din biserică se resfrâng departe în împrejurimi și vestesc una dintre cele mai frumoase zile de pe pământ. Poporul nostru ortodox creștinesc cărduri, cărduri se îndreptează spre biserică să-și plece capul în fața lui Dumnezeu și să ieie duh din Duhul Lui preasfânt. *Aici văd secretul vitalității și măririi acestui neam.*

Filosofi mari, cinici, mărunți, învățați înfumurați, comercianți cari au crezut, că lumea aceasta este un târg în care se vinde și se cumpără totul cu profit, șarlatani isteți și păgâni seci la suflet, ce nu i-au șoptit la ureche acestui popor românesc și creștinesc, dar el în majoritatea lui covârșitoare a tăcut, *plecându-și adânc capul în casa lui Dumnezeu, în biserică și înțelegând mai bine decât oricine, că rodurile din ogoarele lui depind nu dela vorbăria omenească, ci dela Dumnezeu care le trimite lumină, căldură și ploaie și așisderea și în sufletele lor un strop de credință în Dumnezeu și marea lui iubire face mai mult decât toată înțelepciunea omenească adunată la un loc.*

Poporul românesc până în ziua de azi este

un popor al Crăciunului, care cântă împreună cu oștile cerești „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și bunăînvoire“ Poporul românesc până azi simte adevărul, că Tatăl cel Ceresc a trimis mântuire poporului său prin însuși Fiul său Domnul nostru Iisus Hristos.

Și acum să întoarcem o foaie mai departe și să mărturisim cu toată inima noastră, că atunci când va răsări soarele de praznicul Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos și cerul cu pământul împreună vor prăznuși *arătarea iubirii lui Dumnezeu Atotputernic și Atotbun* vom avea și noi mici și mari români, cari nici milă nu vor face, nici-o rugăciune nu vor rosti nici ușa bisericii strămoșești nu vor atinge nici fiori de sărbătoare nu vor simți, și în sărăcia lor bogați se vor simți, în neștiința lor atotștiutori se vor închipui, în loc de aplecare mai mândri vor fi, în loc de reculegere sufletească mai vârtos petrecători vor fi și realitatea ieslei din Vifleem basm li se va părea și apropierea lui Hristos depărtare neapropiabilă va fi socotită.

Dar și lor „Nașterea lui Hristos
Să le fie de folos“.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop ort rom

De ce trebuie combătută inflația?

Am primit dela prietenul și camaradul meu de școală, care e de prezent priceputul director al acestei reviste, — amabilă invitație să scriu ceva pentru numărul de Crăciun al revistei „Biserica și Școala“. Acceptând, primul gând mi-a fost să caut vre-o legătură între problemele economice, — căci aceste preocupări îmi dau calitatea de colaborator ocazional al acestei reviste, — și cele religioase. Am și găsit subiectul; dar pe urmă mi-am zis, prietenul Stana nu-și ajunge scopul, de a oferi cetitorilor un material variat. Astfel am renunțat rămânând strict la meseria mea.

Se mai pomenește și azi chestia stabilizării; se cere de unii restabilizarea, iar alții doresc ori prevestesc chiar inflația. Și atunci mi-am zis, să scriu ceva despre aceste lucruri; mai ales pentru că ele nu sunt judecate azi din punct de vedere economic de către cei ce le agită, — ci din punct de vedere politic sau subiectiv interesat, de către datorații, cari ar voi să scape ușor de datorii, pentru a putea face altele.

După ce veți fi citit multe păreri savante, sau veți fi auzit vorbiri politice, cari cer restabilizare, inflație, etc. și după ce vi s'a desfășurat în fața ochilor dvoastră mirajul celor mai ademenitoare perspective,

mulți vă veți fi întrebat, cum de numai acum după războiu, se afirmă, că restabilizarea sau chiar inflația, ar fi un leac miraculos pentru temăduirea boalei economice, numită azi sumar criză; iar înainte de războiu nici nu ați auzit pomenindu-se aceste cuvinte?

Inflația asta s'a practicat numai în vremea războiului. Țările (cari au practicat-o au fost nevoite a recurge pentru a-și crea izvorul de numerar, ca să-și poată plăti cheltuielile de războiu enorme. Și fiindcă din împrumuturile contractate nu a rezultat o sumă suficientă, Guvernele au împuternicit Institutele lor de emisiune (Băncile naționale) să tipărească bilete de bancă fără să aibă pentru ele acoperirea de aur.

Dacă un particular ar face o operațiune la fel ea ar fi calificată excocherie, și ar fi pedepsit aspru. Chiar nici Statul nu recurge la astfel de mijloace, decât în strâmtoare extraordinară, adică între împrejurări excepționale, când scopul salvării țării, scuză mijloacele întrebunțate, în vederea ajungerii scopului. În timpuri normale însă astfel de expediente sunt excluse, căci ele sunt o crimă împotriva intereselor și consolidării țării. Precum un particular ordonat, și cu simțul moral nealterat, nu și poate procura bani, iscălitând și dând cu nemiluita polițe creditorilor prea încrezători; tot așa nici statul nu-și poate crea fonduri prin Banca Națională bilete de bancă fără acoperire metalică, adică fără acoperire de aur. Precum particularul nu poate garanta față de creditorul său mai mult decât e averea și venitul său, tot așa și banii puși în circulație de Stat nu au valoare mai mare decât acoperirea de aur. Și dacă aceasta e neschimbată, sau se micșorează sporirea emisiei de bilete de bancă (așa zisii lei de hârtie), aduce cu sine scăderea în raport invers a valorii tuturor biletelor de bancă din circulație. Prin urmare sporirea banilor în acest fel nu însemnează sporirea bunăstării ci din contră sporirea sărăciei, păgubirea tuturor celor ce au numărat în buzunar.

Dar banul mai este și o măsurătoare de valori. Așa fiind, dacă aceasta măsură, schimbându-se depe o zi pe alta, lumea pierde încrederea în ea, și caută să se lapede de asemenea ban, dându-l din mână cu pagubă mai mare, decât ar fi scăderea acoperirii lui, — căci i teamă, că valoarea îi va scădea din nou. O speculă fără frâu se dezvoltă, care are urmări nu numai materiale, ci și morale. Când în locul muncii stăruitoare și sistematice se dezvoltă specula fără scrupule, în mod fatal, se alterează și sufletul omului, căci cine speculează vrea să tragă folos din neorientarea vecinului, și să înșale pe cel naiv ori nepriceput.

Când la o masă pregătită pentru 6 persoane se prezintă 12 mâncători, ori mănâncă fiecare comesean o jumătate de porțiune de supă, ori o înmușesc cu apă caldă, ca să fie farfuria plină, — tot una e. Nici la un caz nu se satură, fie că mănâncă supă verita-

bilă, ori prelungită cu apă caldă. Așa și cu banii. Dacă la bază e aceeaș acoperire de aur, valoarea este acel aur, indiferent, că pentru 1 kgr. de aur din pivnițele Băncii Naționale se emit 250.000 Lei, ori 500.000 Lei! acești Lei la un loc au numai valoarea aurului care stă la baza emisiunii lor; Leiți emiși cu cât sunt mai mulți, la aceeaș acoperire metalică, cu atât li valoarea mai mică. Iar schimbarea continuă a valorii lor de aur păgubește nu numai pe celce a avut încredere în banul țării, dar și pe toți celce voiesc să angajeze lucrări sau afaceri de durată sau desfăcere în viitor, pentru că le face imposibil ori ce calcul.

Noi am văzut câțiva oameni nevinovați cum s'au rulat de pe o zi pe alta, din cauza deprecierei Leului; și câți speculanți și-au câștigat în acelaș timp fără muncă cinstită, averi enorme; iar oamenii ușuratici, cari au făcut datorii cu nemiluita, s'au scăpat de ele în paguba oamenilor ordonați și cu simțul moral solid.

Știm, că au ajuns în strâmtoare, ca debitori și oameni de treabă. De mila lor s'au făcut legile de ocrotirea datorașilor, fie ca și concordate preventive, ori conversiunea datoriilor etc. S'au luat atâtea măsuri de dreptate, a căror preț l-a suportat statul, băncile, deponenții și tot felul de creditori. După toate aceste, trebuie să vină în ordine fiecare debitor; iar a mai vorbi azi de restabilizare, sau de inflație, chiar și din interes politic este o crimă de neiertat. Cine propagă acest fel de remediu pentru îndreptarea spre bine a crizei economice, ori e un nepriceput, — ori e un șarlatan. Și pe unul și pe altul să nu-l credem, să nu-i acordăm nici o atențiune, ci să ne năzuim să revenim la stările ordonate dinainte de războiu.

Avem cu toții interes, ca în țară să fie pace și liniște, — să se dea fiecărui cetățean posibilitatea de a-și câștiga pâinea muncind serios și cinstit. Jocul de-a reformele radicale și de-a revoluția, trebuie să ia odată capăt, căci perpetuând stările de nesiguranță și neîncredere în noi, și'n conducătorii noștri, săpăm la dărâmare temeliei statului!

B. Păcuraru.

Gânduri de Crăciun.

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, se descopere azi, în ieslea umilă din Bethleem. Minunea dumnezeiască îmbracă în lumină strălucitoare peștera din cetatea lui David. Ingerii din Ceruri uimiți de atâta strălucire dumnezeiască, în lungi fășii de lumină se pogoară pe pământ și în semn de bucurie pentru începutul împăcării omului cu Dumnezeu, — cântă: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire!”

Nașterea Domnului Hristos, — a constituit cea mai mare bucurie din câte a încercat omenimea. Atunci, — când neamul omenesc vegeta în întunerecul păcatului și în mizeria morală cea mai crasă și când sfârșitul era să fie osânda morții, ca plată a păcatului, Dumnezeu s'a milostivit din nou de noi, trimițându-ne Isbăvitor, pe însuși Unul născut Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Pruncul dumnezeiesc din ieslea Bethleemului, este chemat și azi, să ne izbăvească din robia păcatului și să ne ridice de pe pământ la cer.

Cultura și civilizația actuală, lipsită de timbrul creștin, este rigidă și fără suflet. Prototipul lor este omul mecanic de metal — creațiunea tehnicii moderne — care într'un acces de furie, a ucis pe autorul său. Toată structura noastră socială, denotă un aranjament omenesc inspirat de duhul materialist și îngust pământesc.

De aici este mizeria morală și materială în care se sbate biata omenime. Unghiul sub care privim noi viața, este foarte redus. Cerul înstelat de misterul divinității, frumusețea sufletului, ca suprema valoare cosmică, scapă privirii noastre îndreptată exclusiv spre cele pământești. Am uitat cu vinovată ușurință, că viața este o forță, un proces cu mult mai complicat și mai misterios decât mecanismul corpului omenesc și evoluția planetei noastre. Misterul vieții — fără să ne dăm seama — ne înconjură din toate părțile. Minte omenească cu mijloace proprii nu putea atunci și nu poate nici azi, da răspuns la enigmele și întrebările ultime ale existenței. Era deci necesar, ca Lumina de sus, să complecteze știința și experiența umană, dovedindu-ne că viața omenească și rostul ei se cuprind în viața cosmică universală, Creațiunea Celui Prea Înalt. Lumina cerească ne sosește, ca o solie dumnezeiască mângâitoare, în fiecare an la Nașterea Domnului. Ea umple de bucurie sufletul creștin și în acelaș timp toarnă în noi speranța mântuirii.

În măsura în care cultura și civilizația veacului nostru, va îngădui să se pătrundă din Duhul lui Hristos, omenimea va restabili prin concepția creștină integrală a vieții, armonia, pacea și fericirea socială. Atunci cu adevărat se vor plini cuvintele proorocești: El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David... și Impărăția Lui, nu va avea sfârșit!

Protopop: Ștefan R. Lungu.

Pacea creștină.

Nașterea Domnului este ziua și sărbătoarea păcii. Totdeauna Crăciunul a fost o *manifestație creștinească pentru pacea oamenilor și a neamurilor.*

Scopul întrupării Cuvântului a fost pacea. Impăcarea omului cu Dumnezeu. Pacea launtrică, pacea sufletelor, pacea sinceră a fiilor lui Dumnezeu.

Comunitatea creștină este o însoțire de oameni pașnici. Constituția acestei comunități este iubirea. Oamenii cari trăiesc în iubire, viețuiesc în cea mai ideală *bună pace.* Încât, înainte de toate idealurile politice internaționale și mai presus de orice organizări omenești, creștinismul reprezintă un ideal de pace și o doctrină a păcii. Singura Biserică oferă păcii o soluție practică, pozitivă.

Una este teoria păcii, alta este înfăptuirea ei. *Creștinismul a concretizat cea mai sublimă teorie a păcii, în cea mai fericită realizare practică.* Creștinul sincer a înfăptuit în viața sa personală și în raporturile sale cu aproapele său, ceea ce Liga Națiunilor se trudește să realizeze în raporturile internaționale dintre popoare. Cu deosebire, că Liga nu întrezărește calea sigură de pacificare, în timp ce creștinismul o practică de două milenii, năzuind să o generalizeze în toată lumea prin acțiunea copiilor lui, care se nasc, trăiesc și mor într-o sfântă atmosferă de pace.

Pentru creștinismul ortodox nu există o problemă a păcii. Există o problemă a păcii pentru țările păgânizate și pentru națiunile războinice, pentru răzvrățiți și revoluționari. *Aici se cere luptă pentru pace.* Așa că și din acest punct de vedere, creștinismul este infinit superior acelei cugetări omenești, care de dragul originalității duce la experiențe dezastruase pentru întreg patrimoniul moral și cultural al omenirii.

Creștinismul nu cunoaște arme de luptă decât cele ale spiritualității evanghelice și nu proclamă războiul nimănui, decât războiul contra răului și a păcatului. Mai mult. Creștinismul *osândește* războiul ofensiv sau agresiv, precum și războiul de revanșă.

Noi nu aflăm un mai frumos exemplu de luptă, decât cel al primilor creștini, cari deși erau martirizați în chipul cel mai crâncen, erau pretutindeni biruitori. Prin curățenia vieții lor, prin sfințenia spiritului lor de sacrificiu, prin sinceritatea iubirii lor față de Dumnezeu și de oameni, ei s'au ridicat deasupra asupritorilor.

Dușmani lor au căzut răpuși de propriile lor păcate și violente, în timp ce ei hiruiau prin strălucirea virtuților biblice, pe cari era clădită viața lor vremelnică.

Doctrina pacifismului creștinesc este singura putere, care poate salva popoarele. Pacea traică, pacea sinceră, pacea eternă dorită de toată lumea, nu o poate da decât Biserica. Biserica e templul în care se topesc armele de război, în arme de pace și de progres. *Nu-mai în Biserică se transformă sulțile în seceri și săbiile în fiere pe plug.* Numai aici se poate înfăptui minunea și idealul păcii, pe care l-au vestit și l-au cântat îngerii la Nașterea Prințului Păcii.

Istoria cunoaște o pace romană și o pace creștină. Pax romana era o pace păgână, înarmată, pace bazată nu pe dreptate, ci pe arme și pe forță. Pace prin sălă, de frică. Pacea creștină se întemeiază pe virtuțile Evangheliei. Întâi de toate pe conștiință, pe dreptate și dragoste. Ura și forța nu poate clădi. Distruge numai. Iubirea din care izvorăște pacea creștină aduce fericire și creiază bunăstare și prosperare.

De aceea, când la Liga Națiunilor — areopagul păcii mondiale — s'a făcut cu atâta zgomot intrarea oficială a reprezentanților unui stat care se razimă pe violență și ură; când la Marsilia doi distinși bărbați luptători pentru consolidarea păcii dintre popoare cad uciși mișelește de gloanțele unor teroriști; și când în țara noastră abia la câteva luni dela desființarea celor câteva zeci de organizații și societăți revoluționare comuniste a fost necesară recent o nouă desființare a lor, în număr de 32, — Biserica este chemată să-și vestească cu și mai multă tenacitate *idealul său pacific,* deplin conștientă că numai creștinismul are o doctrină a păcii adevărate.

Nașterea Domnului Păcii, împospătează Bisericii misiunea de a-și intensifica și mai mult propaganda pentru triumful păcii, iar creștinilor le aduce din nou aminte chemarea sfântă de a se face *făcători de pace,* pentruca să-și merite distincția de fiu ai lui Dumnezeu.

Ilarion V. Felea

Colindă.

*Sculați sculați boeri mari
Sculați voi români plugari
Că vă vin colindători
Noaptea pe la cântători.*

Nu vă vin nici c'un rău
 Ci v'aduc pe Dumnezeu
 Să vă mântue de rău
 Un Dumnezeu nou născut.
 Că pe cert s'a arătat
 Un luceafăr minunat.
 Foarte tare luminat.
 Inima să 'ntinerească
 Oamenii să-i înfrățască.
 Noi vă zicem să trăiți
 Intru mulți ani fericiți
 Și ca pomii să roșiți
 Și ca ei să 'mbătrâniți.

Iredentism și revizionism unguresc în România

Luni în 17 Decembrie a. c. după masă la ora 6 dl prof. universitar Dr. O. Ghibu a ținut în cadrul Ligii Antirevizioniste, în sala Palatului cultural din Arad, o conferință bine documentată, având ca subiect iredentismul și revizionismul unguresc în România. Înainte de a intra în tratarea subiectului, conferențiarul a evocat amintirea marelui luptător de aici din Arad, răposat înainte cu 25 ani, neînfricatul Ioan Rusu-Șirianu.

Conferențiarul spune că de 2 decenii, n'a fost atmosfera Europei așa de încărcată ca în săptămânile trecute. Catastrofa a fost înlăturată, grație abilității ministrului nostru de externe N. Titulescu. Ungurii n'au odihnă de 16 ani, ei cer schimbarea actualelor frontiere. În Europa d. Titulescu a înfrânt revizionismul unguresc. La noi în țară tot mai dăinuiește acel revizionism secundat de iredentism, căci în anul 1918, poporul românesc, n'a știut lichida primejdiile interne. Revizionismul unguresc se manifesta la noi primo loco prin presa ungurească care avea înainte de războiu în Transilvania 7 cotidiane, iar azi are 56. Din presa maghiară inundă otrava disoluției statului nostru.

Al doilea mijloc ceservește revizionismul, sunt organizațiile ungurești conduse de partidul maghiar. Dela 1918, ei și-au creat diferite instituții puse în serviciul lor. În Arad, sunt 67 mari negustori cetățeni maghiari cari nu servesc idealul țării noastre.

În București se vorbește pe străzi foarte mult ungurește. Sunt aici 100 000 unguri.

Alt mijloc ce servește revizionismului, este viața religioasă a ungarilor, care nu este su-

praveghiată. Bisericele ungurești subvenționate de Ungaria au în România privilegii enorme.

Ordurile călugărești ale catolicilor sunt conduse dela Roma, de ungurii Monay și Valter, cari propagă desmembrarea României. Roma papală, adorată de frații noștri greco-catolici a devenit centru de expansiune unguresc. Sfinții protectori ai catolicilor din România și emblemele lor sunt unguri și nuanță ungurească.

România cu poporul său indulgent are datoria să suprime toate aceste primejdii și să facă din țara noastră un stat național. La finea conferinței d-l Dr. Petruț, a cetit între aplauze o moțiune de protestare în contra revizionismului unguresc. A fost public mult și însuflețire mare.

Marele filozof H. Bergson — de 75 ani

Lumea intelectuală serbează pe comandantul vieții spirituale de pretutindeni, pe clasicul cugetător și filozoful creștin H. Bergson, care este întruchiparea genului filozofic francez.

O concepție fundamentală nouă a ideologiei lui Bergson este, că filozofia e o metafizică, iar aceasta la rândul ei nu e o disciplină filozofică, ci e însaș filozofia ce stă într'o acută contradicție cu științele.

Științele ne dau doar noțiuni *relative* asupra lucrurilor din cauza, că le privesc în partea lor externă cu scopul de a le stabili însușirile în comparație cu alte lucruri.

Filozoful sau metafizicianul scrutează esența internă a lucrurilor, iar rezultatul acestor scrutări e, *absolutul*. Metafizica — zice Bergson — este știința absolutului. Dacă metafizica, pe care pozitivismul a considerat-o drept o cenușă depășită, este azi din nou în floare, aceasta se datorează în primul rând lui H. Bergson.

Un alt merit al acestui filozof este de a fi arătat că *intuiția*, o facultate cu ajutorul căreia ne transpunem în interiorul lucrurilor, — este organul adevărat al cunoașterii metafizice. Datorită acestei împrejurări, filozofia lui Bergson se mai numește și *intuiționism*.

În contradicție cu concepțiunea mecanistică despre lume, care reduce totul la legea cauzalității, Bergson susține, că fenomenele interne ale eului sunt stăruite de legile fizico-chimice. În lumea internă a sufletului nu poate fi vorba de o cauzalitate mecanistică din simplul motiv, că ea nu are cantități ce pot fi măsurate. D'aici urmează, că el este un irefutabil adversar al concepției materialiste despre lume.

Viața se prezintă într'un șir infinit de forme variate. Se impune întrebarea, care este acel principiu

unitar din care a rezultat variațiunile fără sfârșit ale regimului animalic și vegetal. La aceasta întrebare pare a răspunde teoria evoluțiunii lui Lamarck și Darwin. Ipotezele acestora au fost privite drept cele mai năstrușnice descoperiri științifice ale sec. XIX-lea și și-au ajuns apogeul atunci, când și-au extins și asupra vieții organice, principiul „verificat” în lumea anorganică.

Bergson cu ochiul ager observă numai decît, insuficiența acestei concepțiuni și în locul ei pune doctrina „elanului vital” care este cea mai importantă parte constitutivă a filozofiei bergsoniane. După această doctrină, un elan vital creator și infinit a pus în mișcare evoluția. La Bergson „elanul vital” e sinonim cu „absolutul”, iar absolutul îl mai numește Dumnezeu.

lillac.

Manifestările sufletului.

Civilizația greco-romană s'a ocupat mai mult de educația estetică fizică. În general, această educație are mai pronunțat caracterul materialist și într-o măsură oarecare și caracterul spiritualist. Prin particularitatea dintâiu a acestei educații înțelegem, îndreptarea atenției și preocupărilor omenești numai cu privire la perfecționarea corpului și a însușirilor sale fiziologice, în latura cealaltă, educația spiritualistă incumbă cercetarea și perfecționarea însușirilor spirituale omenești, numai că succesul acestei teze depinde de subordonarea acestor însușiri, fie materiei și evoluției, fie voinței lui Dumnezeu.

Cei vechi erau oameni destul de credincioși, nu erau însă creștini. Mântuitorul se naște în omenire, o cunoaște în amănunțime, descoperă omenirea religia divină: creștinismul, iar prin minunile sale o așează în atmosfera veșniciei și a realității. Așa că, la complectarea educației fizice și spiritualiste se adaugă, educația morală, care așează pe om într-o nouă situație: acela de dependență față de Dumnezeu. Astfel omul a căpătat mai bine cunoștința de el însuși, de Creator și de aproapele, iar ca latură socială, libertatea individuală și spirituală, granița vieții și a muncii.

Omenirea veche a primit creștinismul și s'a transpus în lumea realităților vieții, înjghebându-se în state naționale și creînd civilizație intelectuală și socială, în afară de Evrei, cari, nu aveau nici un fel de educație din cele amintite și nici un ideal. Aceștia n'au avut și nu au nici azi decît anumită abilitate de precupețire a tot ce este materie, exclusivism religios și de rasă, care în mod logic trebuia să-i ducă la risipire în toată lumea asta, să peregrineze, iar azi cu intrigă, bani și număr, vor să domineze și să desființeze tot ceea ce este civilizație creștină.

Printre popoarele civilizate de azi, care predomină din punctul de vedere al unei civilizații pozitive și umanitare, sunt popoarele creștine.

Printre aceste popoare, se numără și poporul nostru românesc, care trăind, dezvoltându-se și civilizându-se la luminile creștinismului, a produs în cursul vremii o civilizație creștină și română! Această civilizație, produsul sufletului românesc, a fost atacată în cursul fazelor istorice de mulți barbari și de anumite și puternice influențe străine, — dintre care pe unele le-am asimilat în masa noastră etnică, — pe altele le-am folosit în dezvoltarea literaturii noastre fără ca să umilim și să abdicăm la graiul și tradițiile noastre strămoșești. În evoluția acestor lucruri, biserica a jucat un rol preponderant prin preoțimea sa.

Azi preoțimea noastră, care s'a ridicat la nivelul și peste nivelul culturii naționale și umanitare, luptă pentru ca funcționarea sufletului creștin și român să se facă în chip normal și să și tragă seva de viață din nestrămutata rădăcină și din fertilul ogor, care este Evanghelia și întreaga tradiție a bisericii creștine și române.

Rezultatele au început a se vedea! E cam mică falanga preoților noștri cari luptă. E de dorit ca numărul acesta să sporească, pentruca progresul culturii noastre teologice, să întindă mâna de ajutor, de care are nevoie generația de azi ca și cea viitoare, făcându-ne astfel vrednici propagatori ai culturii și educației morale, care a ridicat la viață omenirea întreagă.

Maria Magdalena.

Numele ei ne pune înainte povestea vieții oricărei Magdalene și trecerea bruscă dela o viață dezechilibrată, la alta nouă, curată și sfântă.

O Magdalena pocălită cu greu se poate închipui azi. Și totuși istoria ne arată vieți omenești ajunse la apogeul desfrâului, cari, ca dintr'o lovitură se schimbă, fiindu-le în urmă groază de amintirea trecutului.

O răscolire întreagă se petrece în sufletul lor; ei se renasc sufletește și încep să trăiască o viață nouă.

Divinitatea a îmbogățit inima omului cu o gamă întreagă de sentimente, frumoase din natura lor.

Când puterea acestor sentimente a fost canalizată în spre rău, ele au devenit pasiuni josnice.

Nimic extraordinar deci, ca aceste pasiuni, prin o ciocnire puternică de o forță morală vie, care să devină un eveniment în viața individului, să se purifice de toată josnicia, reluîndu-și în inima omului iarăși locul, ca sentimente nobile și curate.

Isbită de forța morală a Mântuitorului, făcător de minuni, Magdalena fuge din brațele desfrâului. Cu aceeaș greutate, cu care altă dată căzuse în brațele lui, se ridică și se aruncă la picioarele Domnului Iisus.

Bariera, ca un munte de gheață, peste care nu putea să treacă simțirile ei, spre a ajunge în domeniul moralului, se topește printr'un act de căldură divină și schimb de simțiri.

Manifestarea externă este aceeași: aceleași jertfe se aduc. Darurile aduse desfrâului sunt aduse Divinității iubirii celei adevărate: Parfumuri ung capul Mântuitorului, sărutări ating picioarele Lui.

Parfum și sărutare i-a adus decăderea, parfum și sărutare îi aduc mântuirea; dar mare este deosebirea între sufletul de ieri și cel de azi!

Iată renașterea ce trebuie s'o caute ori-ce om! Lipsește mobilul? Căutați-l tot la Iisus. Minunile Lui sunt veșnice și dragostea Lui nesecată. Căutați-L în biserică Lui și-L veți găsi.

Glume.

Dol vagabonzi.

Tu unde locuiești?
Nicăeri. Dar tu?
În vecinătate cu tine.

Matematică.

Doi călători merg cu trenul accelerat șezând vis-a vis.

Pomii, casele, vitele pe câmp trec în sbor.

Unul din pasageri vede o cireadă de boi: o sută cincizeci și șapte, murmură el. Cel din față era ulmit de luțea cu care vecinul său a făcut socoteala. Peste puțin se arată o turmă de oi: opt sute șalzece și patru, rostește primul. Cel din față era și mai ulmit. Cum faci D-ta socoteală? Foarte simplu. Număr picioarele și împart la patru.

Certificat.

Dacă vrei să te angajezi ca șofer la mine, adu-mi un certificat dela ultimul d-tale stăpân.

Nu pot.

De ce?

Este în spital, decând cu accidentul pe care l-am avut.

INFORMAȚIUNI.

Statistica confesională a României. Numărul total al locuitorilor din România este: 18 200.000 suflete.

Dintre aceștia sunt români ortodoxi 13,600,000, greco-catolici 1,100 000, romano-catolici 1,000 000, calvini, 600 000, ovrei 1,160,000, evanghelisți: 400,000, unitari 75.000, mohamedani 150 000, armeni 50.000, bapțiști 30 000, adventiști 15,000, lipoveni 10 000.

Lumea și populația pământului. Problema creșterii populației preocupă pe drept cuvânt, lumea întreagă. De curând profesorul german Henning a studiat această chestiune. După calculele sale, se înregistrează cincizeci de mii de nașteri pe zi, pe întregul glob. Aceasta înseamnă 18 milioane pe an. Un recensământ aproximativ al populației lumii întregi a arătat în

anul 1930 cifra de 2 miliarde locuitori. Dar la începutul secolului al 19-lea, nu exista decât un miliard de locuitori pe pământ. Calculele făcute în ultimul timp, permit să se afirme că în anul 2050, globul pământesc va număra patru miliarde locuitori, iar în anul de grație 2150, 8 miliarde. Pământul nu poate conține mai mult de 6 miliarde de locuitori, în condițiile actuale. De azi în două sute de ani, spectrul amenințător al suprapopulației, se va întinde pe pământ.

Izbânda diui Titulescu. În diferendul dintre Jugoslavia și Ungaria, Mica Antantă, condusă de eminentul nostru bărbat politic N. Titulescu, a reperat o strălucită izbândă. Discursul Ministrului nostru de externe prin care a zdrobit toate argumentele de apărare ale ungarilor, a făcut în toată lumea o impresie senzațională.

Toate cercurile politice se arată foarte satisfăcute de rezultatul obținut la consiliul Societății Națiunilor în diferendul dintre Jugoslavia și Ungaria. Adoptarea în unanimitate a rezoluției consiliului a provocat un entuziasm general. S'a trecut peste o mare primădie de care se temeau, până în ajun, reprezentanții marilor puteri la Liga Națiunilor. Deasemenea în toate cercurile politice se aduc omagii Jugoslaviei pentru simțământul de înțelegere și demnitate de care a dat dovadă în tot cursul acestui penibil diferend. În această împrejurare Mica Înțelegere și-a arătat încă odată puternica ei coeziune, grație căreia a triumfat politica ei pacifică.

În același timp cercurile politice și presa constată, că problema revizuirii a fost așezată în adevărata ei lumină, din punct de vedere a mijloacelor întrebuintate de Ungaria, ca și din acela al pactului Soc. Națiunilor.

BIBLIOGRAFIE.

1. Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului: *Icoana Familiei Creștine*. Arad 1934 pag. 70. Prețul 15 Lei.

Broșura aceasta este la timp venită azi, când toată lumea se plânge de ravagiile desechilibrului moral. Autorul în opt capitole arată trecutul educației familiare la Români, Pilda Sfintei Fecloare Maria, rolul credinței în familie, rolul rugăciunii și al muncii în familie, păcatul lipsei de prunci, rolul femeii în familia creștină și creșterea pruncilor, precum și rolul mamei creștine din secolul al IV-lea al erei creștine.

2. *Cercetarea Bisericii și intelectualii.*

Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului. Arad 1934 pag. 37 Prețul 5 Lei.

Scopul acestei Broșuri este aducerea intelectualilor la Biserică. Se explică importanța Sf. Liturghii și necesitatea cercetării Bisericii.

3. Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului: *Lupta împotriva indiferentismului religios*. Arad 1934 pag. 38. Prețul 38 Lei.

În această broșură P. Sf. autor arată sursa și urmările grave ale nepăsării religioase, care nu trebuie confundată cu necredința, dar care duce la necredință dacă nu luptăm împotriva indiferentismului. Mijloacele de luptă pre-

conizate de autor trebuiesc cunoscute atât de preoți cât și de intelectuali mireni.

4. Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului: *Despre frica de Dumnezeu și despre înjurături*. Biblioteca Creștinului Ortodox din Arad 1934. Prețul 3 Lei.

Prea Sfințitul autor începe prin broșura aceasta publicarea unei serii de predici pentru combaterea păcatelor celor mai frecvente la baza cărora stă lipsa fricii de Dumnezeu. Predicile sunt scurte și scrise în grai popular.

5. Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului: *Păcatul lipsei de Pruncul*. Arad 1934. Broșura conține predici pentru Combaterea lipsei de pruncul.

6. Dr. Grigorie Comșa Episcopul Aradului: *Icoane sufletești*. Arad 1934. Prețul 3 lei. Broșura conține pilde moralizatoare pentru popor. În același timp ele servesc și pentru fortificarea credinței.

Nr. 8018/1934

Ordin circular.

Tuturor P. C. Părinți protopresbiteri și C. Părinți conducători de Oficii parohiale.

În chestiunea declarării averilor mobile și imobile bisericesti, a sesiilor beneficiate de P. C. Părinți protopresbiteri și C. Părinți preoți și a sesiilor vacante și reduse, pentru impozit echivalent: facem atenție On. preoțime asupra celor dispuse în ordinul circular Nr. 7750/1933, apărut în „Biserica și Școala” Nr. 50/1933.

Declarațiile pe anul 1935 se vor înainta On. Administrației financiare competente, până la 31 Decembrie 1934.

Ceeace comunicăm pentru strictă acomodare.

Arad, la 18 Decembrie 1934.

Consiliul Eparhial ort. rom.
Arad.

Parohii vacante.

Concurs repetit.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 6736/1934, — se publică din nou concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Biserica și Școala” pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă parohul Nicolae Raichici din *Iancachid* (Jugoslavia)

Parohia este de *clasa I-a*.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Jumătate din succesiunea parohială constătoare din 32 jug. cad. pământ arător și un jug. cad. grădină.

2. Jumătate din stolele legale.

3. Jumătate din birul legal.

4. Jumătate din salariul dela stat al parohului.

Alesul va predica regulat în biserică, și dacă va fi îndreptățit va catehiza la școala primară din loc, fără altă remunerație și va plăti toate impozitele după beneficiul său.

Reflectanții se vor prezenta în timpul concursu-

lui în vreo Duminică sau sărbătoare în biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric, având avizul prealabil al administratorului protopopesc.

Cererile de concurs se vor adresa consiliului parohial din *Iancachid* și se vor înainta administratorului protopopesc din *Sarca* (Jugoslavia).

Consiliul parohial

În înțelegere cu: *Gherasim Andru* adm. ppesc.
1—3

Pentru îndeplinirea parohiei *Mădrigești cu filia Ș-Buciava*, devenită vacantă prin abdicarea alesului Teodor Șerb, conform rezoluției Ven. Consiliu Eparhial Nr. 7046/934 se repetă publicarea concursului cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesia parohială 32 jughere arător și fânaț.

2. Birul legal dela matră și filie indus aici din oficiu conform ord. Ven. Consiliu Eparhial Nr. 4556/934

3. stolele legale.

4. Casă parohială în matră.

5. Intregirea dotației dela stat, pentru care parohia nu ia răspundere.

Parohia e de *cl III-a*.

Alesul va predica regulat la sf. biserică va plăti toate dările după beneficiul său și va catehiza.

Reflectanții cu observarea § 33 al regulamentului pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea, în cele rituale și oratoric. Cererile ajustate cu documentele prescise, adresate Consiliului parohial din *Mădrigești* și *Ș. Buceava*, se vor înainta Oficiului Protopopesc din *Gurahonț*.

Consiliul parohial, în înțelegere cu

1—3

Const. Lazar, protopop.

În baza ordinului Ven. Consiliu Eparhial No. 6737/1934 se publică concurs cu termen de 45 de zile dela prima apariție în „Biserica și Școala” pentru îndeplinirea parohiei I-a din *Toracul-Mic* (Jugoslavia), devenită vacantă în urma decedării preotului Ioan Pinteru.

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială constătoare din 30 jug. cad. pământ arător.

2. Birul parohial legal.

3. Stolele legale.

4. Dotația dela Stat pe care parohia nu o garantează.

5. Casa parohială.

Parohia este de *cl. I-a* și dela reflectanți se cere calificarea regulamentară. Alesul va predica regulat în sf. biserică și va catehiza la școlile primare din loc unde va fi repartizat, fără altă remunerație din partea parohiei; va plăti toate impozitele după beneficiul său.

Reflectanții, cu avizul prealabil al administratorului protopopesc, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică pentru a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratoric. Cererile de concurs, însoțite cu actele necesare, se vor adresa Consiliului parohial din *Toracul-Mic* și se vor înainta administratorului protopopesc în *Sarcia* (Jugoslavia).

Consiliul parohial.

În înțelegere cu: *Gherasim Andru* adm. ppesc.

1—3

Pentru îndeplinirea parohiei Pătârș (protopopiatul Lipovei) devenită vacantă, la ordinul Ven. Consiliu eparhial No. 6587/934 se publică concurs cu termen de 30 zile de la prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”

Venitele împreună cu parohia sunt:

1. Una sesiune parohială de 32 jugh cadastrale
2. Locuință în edificiul fostei școli confesionale în care e plasată și sala de învățământ, cu intravilan.

3. Stolele legale.

4. Birul preotesc 15 litri grâu și 15 litri porumb de fiecare număr de casă — luat în concurs din oficiu.

5. Eventuala întregire de la Stat, pentru care parohia nu răspunde.

Alesul este obligat să suporte toate impozitele

după întreg beneficiul preotesc, va predica regulat și va catehiza elevii de la școala primară din localitate
Parohia e de clasa a III-a deci reflectanții vor dovedi asemenea calificative.

Reflectanții sunt poftiți, ca recursurile adresate Consiliului parohial ort. rom. din Pătârș să le înainteze oficiului protopopesc ort. rom. Lipova în termenul concursual sub durată ca una pe lângă respectarea dispozițiilor cuprinse în §. 33 din Regulamentul pentru parohii — și pe lângă avizul prealabil a protopopului tractual se vor prezenta în sf. biserică din loc spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorii.

Cei din alta Eparhie vor avea să dovedească că au consimțământul Prea Sf. Sale Părintelui Episcop Eparhial din Arad spre a putea recurge.

Dat din ședința Consiliului parohial ort. român din Pătârș de la 14 Octombrie 1934

1—3

Consiliul parohial.

În înțelegere cu Fabriciu Manuila, protopop.

Librăria Diecezană Arad

Depozit de cărți literare române și străine.

Mare magazin de recvizite bisericești.

str. Eminescu 18 Telefon 266.

Bulev. Reg. Maria 12 Telefon 881

Ornate bisericești, prapori (la cerere trimitem mostre) Potir, Disc, Steluță, Copie, Linguriță, Tavă pt. Anafora, Candelabre diferite mărimi, Cruci pt. Sf. masă diferite mărimi, Litier, Cădelniță, Candele, Căna pt. încălzit apă Caldăruă pt. Aghiazmă, Răzizi, Cruci pt. ministranți, Feșnice din lemn înaintea altarului, Feșnice din metal pt. sf. masă, Vase pt. apă și vin din argint-china, sticlă, Eoitaf (Mormântul Domnului) Miruitor cu cupțes, Cutie pt. cuminecarea bolnavilor, Cutie pt. sf. botez, Chivot din lemn aurit, din metal, Clopoșele pt. altar, Prăznicare pictate, ori și care sfânt, Pristornic, siqii pt. sf. presuri, Acoperitoare, Perdele pt. usile sfinte, Icoane pe pânză pictate ș. a.

Cărți rituale: Apostol, Ochoich mare, Evanghelie, Evhologiu, Pentecostar, Triod, Liturghier, Mineiele pe 12 luni, Ochoich mic, Ciaslov, Acaftist, Te Deum, Tipic, Prohodul Domnului, Proscomidier, Noul testament ș. a la cerere trimitem cataloqul detaliat.

Lumânări cari ard fără să facă fum sau să picure, diferite calități și mărimi.

Lumânări de ceară garantată albită	kgramul	Lei 320.—
Lumânări cu compoziție de 50% ceară albită garantat	„	Lei 250.—
Lumânări din ceară naturală de albine nealbită	„	Lei 200.—
Lumânări din ceară minerală albită	„	Lei 150.—
Lumânări din ceară minerală nealbită	„	Lei 100.—
Lumânări din comp. de ceară minerală alb. cu 50% paraf.	„	Lei 65.—

Smirnă, Tămâie, Fitele pentru candelile ș. a.

precum și toate recvizitele bisericești necesare, ornate, reverenzi, icoane pictate pe pânză, lemn ș. a. cu prețuri foarte reduse, oleiu pentru candelile ș. a.